

**Viktor Dyk (1877 – 1931): Krysař
(1911 – 1912)**

Dykova novela *Krysař* je tvůrčím zpracováním staré německé pověsti spojené se saským městem Hameln. Pověst byla patrně inspirována středověkou skleněnou mozaikou (z doby kolem r. 1300) v hamelnském chrámu; mozaika zobrazovala muže hrajícího na flétnou a kolem něj skupinu dětí. Připojený nápis odkazoval na událost, kdy Hameln opustily zdejší děti, ale není jasné, za jakých okolností se to stalo; mohla to být epidemie moru (dospělá postava by pak byla alegorií Smrti) nebo se jednalo o kolonizační odchod mladých lidí (patrně na východ, možná až do Českých zemí), nebo šlo ještě o něco jiného. Motiv muže, který za úplatu svou čarou hrou odvádí z města přemnožené krysy a topí je v řece, se do pověsti dostal až v 16. století.

„A vaše jméno?“

„Nejmenuji se; jsem nikdo. Jsem hůř než nikdo, jsem krysař.“

Muž, který takto mluvil, stál se vzpřímenou hlavou před vraty domu, v nichž se do soumraku běhala ženská postava. Hleděl na ni svými temnými, pátravými očima. Byl vysoký a štíhlý, štíhlejší ještě ve svém přiléhavém sametovém kabátci a v úzkých nohavicích. Jeho ruce byly drobné a jemné jako ruce paní. Neměl při sobě ani zbraně, ani hole, ač se zdálo, že přichází z daleka, po cestách, jež vždy jisty nebyly. Svíral zato něco dlouhého a ozdobného, co budilo zvědavost ženy, s kterou hovořil. Byla to píšťala cizokrajné práce, jaké dosud neviděla.

„Krysař,“ zasmála se žena ve dveřích. „Přicházíte včas do Hammeln. Není tu krysaře; zato krysařů je tu mnoho. (...) Při svatbě Kateřiny objevila se pořádná krysa. Ženich byl bledý jako stěna a Kateřina padla do mdlob. Lidé nesnesou nic tak málo jako to, co jim kazí chuť; odhodlají se pak zavolat krysaře.“

„Připravujete svatbu nebo křtiny?“ otázal se krysař náhle, bez přechodu.

Žena ve dveřích se zasmála hlasitě.

„Jste cizinec, je zřejmo, že jste cizinec. Nejsem vdána, krysaři.“ Krysař se uklonil.

„To nevádí... nijak to nevádí. Nuže, povolají krysaře. Krysař píská a píská, až vyvede všechnu havěť z jejich skrýší. Jde za ním jako omámená. Zavede ji do řeky, do Rýna, Dunaje, Havoly, Vesery. A dům je prostý krysař.“

Krysař opět se uklonil a jeho hlas zachvěl se nějakou elegií. Žena mlčela, pohrávající si větvičkou jasmínu.

„Ale je-li tomu tak, nepomyslí nikdo na krysaře. Krysař, cizinko, je muž, který nezůstává, ale jde. Lidé vidí ho rádi přicházet. Ale odcházeti vidí ho mnohem raději. (...) Krysař, který jako Ahasver jde z města do města, z jihu na sever, ze západu na východ. A jako Ahasver nemám stání. Pobyl jsem zde příliš dlouho, cizinko.“

„Ne,“ pravila. A pak šeptala tiše: „Říkejte mi Agnes. (...)“ (...)

A vážněji dodala:

„Zůstaňte, krysaři.“

Neodpovídal. Zraky jejich se utkaly. Hleděla neklidně a tázavě do planoucího krysařova zraku. Větvička jasmínu chvěla se v její ruce.

„Mám milence,“ řekla.

Krysař vzal ji za ruku. (...) Ocitli se na prudkém spádu, kde nečiní se kroky, kde zbývá pouze let. Podržel její ruku ve své a nechala mu ji. Stiskl. Stiskl ji prudce a vášnivě, že by byla vykřikla bolestí. Opakovala přesto stisknutí. Tato bolest ji omamovala.

„Agnes – –“ řekl.

Znělo to jako otázka a jako prosba.

Pohlédla na něho a usmála se.

„Ano,“ řekla. A bylo zřejmo, co znamenalo toto ano. Bylo zcela nahé, bez ostychu a bez výhrad. A děvče ve dveřích podalo krysaři snítku jasmínu.

Milenec jmenoval se Kristián. Říkali mu dlouhý Kristián.

Měl plavé vlasy a modré oči. Měl všechno, co může mít občan v Hammeln: počestné rodiče a zachovalé jméno a úctu k radnici a kostelu. Byl zaměstnán v obchodě svého strýce v podloubí náměstí v Hammeln. Byl to soukenný obchod, známý široko daleko. A ježto strýc Kristiánův byl bezdětek, kojil se Kristián nadějí, že se stane dědicem. Chyba byla ta, že strýc Ondřej, třeba nemladý, neustával ve svých záletech kupce, který může platiti, záletech pohoršujících město tak ctihodné. Dlouhý Kristián činil, co mohl. Odváděl pokušení od strýcovy cesty. Dohodil mu pannu Gertrudu, letilou a prostou svůdnosti, za hospodyně. Strýc Ondřej měl tak málo času pro své lásky. A tak kolísal Kristián mezi úzkostí a nadějí. Kromě toho miloval Agnes.

Vypravoval jí o svých starostech a bezesných nocích, kdy myšlenka na svůdnice tlačila ho jako můra: vypravoval jí o záletech strýcových s pohoršením, kterého je schopen muž počestný a ohrožený dědic.

Agnes naslouchala.

Péčí její bylo, aby Kristián nevěděl o krysaři a krysař neuzřel Kristiána.

Nad krásným hansovním městem Hammeln, pýchou všech obyvatelů, týčí se vrch Koppel, který jest jejich nemenší pýchou.

V neděli opouštějí měšťané brány města a svátečně vyšňořeni stoupají na Koppel. (...)

Jdete roztroušenými balvany, zbloudilými sem před staletími. Vše je zde nahé, prosté a veliké. Usadte se a pohleďte dolů na město. Vyhřívejte se na slunci a užívejte nedělního klidu. Neboť, kdybyste kráčeli dále, dojdete k propasti.

Propast zeje, chladná a hluboká. Nedohlédnete do ní. A hodíte-li tam kámen, padá tak dlouho. Vrch Koppel má své tajemství; propast není prý pouze propastí, ale je cestou. Tak říkají někteří smělejšího ducha, odvažující se až k okraji a zkoumající hádanku Koppelu.

Nikdo však neví.

Říkají pouze, že cesta odtud vede pod zemí daleko. Daleko, daleko přes hory a řeky. Do Sedmihradska až. Ale říkají tak, nevědouce, od koho to slyšeli. Jisto, že nikdo dosud, pokud známo, nedokončil odvážné této cesty, jisto, že nikdo dosud nedospěl tudy do země sedmihradské.

Kteréhosi dne stanul krysař nad touto propastí.

Onoho dne ležel Sepp Jörgen na palouku poblíž své chaty, hlavu maje opřenu o kupu sena. Seno vonělo a Jörgen usnul malátným a těžkým spánkem.

Stalo se tehdy, že na Jörgenův palouk zabloudila dvě děvčata z Hammeln. Byla to Lora, dcera řezbáře Wolframa, a Kätchen, dcera pekaře Grilla. Obě měly plavý vlas a zvědavé oči a obě byly opilé mládím. Přicházely rozesmáté svou krásou a zkrásnělé svým smíchem. Spící rybář vzbudil jejich zvědavost. Připlížily se k spícímu po špičkách a dívaly se do jeho tváře

Spící neuslyšel kroků. Jeho prsa zdvihala se a klesala v pravidelném rytmu; jeho košile byla rozhalena; bylo viděti jeho zarostlá a mohutně klenutá prsa.

Lora Wolframová přisedla k spícímu. Sklonila se svým mladým a pružným tělem nad ním, zatajujíc dech, aby ho neprobudila. Ale opatrnost tato byla zbytečná. Sepp Jörgen se neprobudil. Také Kätchen nabyla odvahy. Dotkla se měkkou svou rukou lehce kučeravých vlasů spícího. Zachvěl se lehce, jakoby pod dotekem něčeho chladného a ošklivého. A přece ruce Kätchen nebyly ani chladné, ani ošklivé. Všichni v Hammeln znali naopak krásné její ruce.

Ale Sepp Jörgen přes toto zachvění se neprobudil.

Oči děvčat hořely zvláštním ohněm. Tento muž, tak blízký a tak lhostejný, dráždil v spánku zájem, kterého nikdy neprobudil bdící. Zdálo se, že vše malicherné, směšné a titěrné, co se pojilo k jeho jménu, bezvědomím spáčovým se tratí; zbyl tu muž, odpočívající v kupě sena.

„Kdyby to nebyl Jörgen,“ pravila Kätchen, krčíc rameny.

A Lora, dcera řezbáře Wolframa, opakovala: „Kdyby to nebyl Jörgen.“

Seděly chvíli nad spícím, roztouženým a snad něžným, drážděným neurčitými sny o rozkoši a lásce. Vlna opojení zaplavila mladá jejich těla. Così je pudilo do náruče silného a svalnatého hochy. (...)

„- - Příštího dne,“ mínila Lora. „Činí vše o den později. Ožení-li se kdy, tedy jistě si na svou nevěstu vzpomene až příštího dne. Chudáček, bude mít smutnou svatební noc!“

Slova Lořina, končící dušeným smíchem, probudila spáče. Prvý okamžik hleděl naprosto nejistě, nevědomiv si místa ani času. Zíral na rozehřáté tváře děvčat podivným, užaslým pohledem. To bylo příliš mnoho pro bujný rozmar dívek z Hammeln. Vypukly v nehorázný smích, smích daleko slyšitelný, v zdravý, smyslný a překypující smích, smích ženy, která by ráda hřešila.

Noc byla vlahá a měsíčná. Náměstí v Hammeln bylo pusté. Ponocný minul starou, pamětihodnou kašnu, pýchu Hammelnských, kašnu s Neptunem a tritony. Zmizel někde v podloubí. Pak bylo ticho. (...)

Pak tu šel ponocný; očekávání jakési zbystrilo jeho kroky. Ale než ještě došel k zhroucenému, ochabla jeho pozornost a zájem. Pokrčil rameny a bral se dále. Nebylo spropitného, nebylo ničeho. Byl to pouze Sepp Jörgen.

Nemluvil. Hleděl na vrata, jako by byla v jeho pohledu moc je otevřít. Ale vrata byla dobře zamčena. Řezbář Wolfram a pekař Grill zajisté spali; možná, že také Kätchen a Lora. Rozhodně byla okna zavřena a nebylo chuti je otevřít. (...)

Krysař bloudil ulicemi; krysař míval neklidné noci.

Krysař sklonil se nad Septem Jörgenem, mumlajícím tichá, a přece vášnivá slova:

„Smějete se, ano - - Smějete se Seppu Jörgenovi. Znáš vás: Jsi Lora, dcera řezbáře Wolframa. Jsi Kätchen, dcera pekaře Grilla. Jste krásné...a krásnější, smějete-li se. Je zbytečno říkat vám to, poněvadž o tom příliš dobře víte. Ale je něco, čeho nevíte a co Sepp Jörgen vám poví. Smějete se, ale není radno smáti se muži, třeba by to byl pouze Jörgen. (...)" (...)

Krysař sáhl měkce na rameno rybářovo.

„Vstaň, Jörgene.“

Rybář hleděl tupě a nechápavě; co mu chtěl krysař?

„Vstaň, Jörgene,“ pokračoval krysař. „Prošel jsem mnoho krajů a viděl jsem mnoho měst. Pravím ti proto, abys vstal. Není dobře klečeti.“

Rybář hleděl tupě a nechápal; výraz jeho tváře se nezměnil.

„Tvá Kätchen a tvá Lora tě neuslyší. Spí. Kdyby tě uslyšely, tím hůře, Seppe Jörgene; muž, který klečí, není už docela mužem.“

V neděli, po slavné mši, bylo živo a rušno v hospodě „U žíznavého člověka“. (...)

Oné neděle seděli u stolu konšelského dva ctihodní a rozšafní sousedé.

Prvý, Gottlieb Frosch, byl truhlář znamenité pověsti, který byl schopen vyhověti komukoli v městě, a ne pouze v městě Hammeln. (...)

Soused Froschův byl Bonifác Strumm. Byl menší a útlejší. Svého cechu byl krejčí. Také Strumma znali široko daleko. Vypravovalo se, že sem jezdí až z Hannoveru bohatí měšťané, aby se svěřili zkušenému oku a zkušené ruce Strummově. (...)

Opodál stolu konšelského seděl krysař. (...)

Popíjel tiše. A přece sem nepřišel bez důvodu. (...)

Povstal a zamířil ke konšelskému stolu.

„Jsem krysař,“ pravil a uklonil se před Froschem a Strummem.

Frosch a Strumm užasli poněkud nad odvážlivostí krysařovou; ale není důstojno hlav obce, aby dávaly najevo úžas. A tak spokojili se něčím, co mohlo být kývnutím, ale docela zřejmým kývnutím nebylo, třeba občané v Hammeln jasné věci milovali.

„Jsem krysař,“ pokračoval odvážlivec, „a vykonal jsem smluvené dílo. Krysy odpluly dávno k moři; ale svých rýnských jsem dosud nedostal.“ (...)

Krejčí Strumm napil se opět a oddechl si zhluboka. Nepohyboval se příliš volně na této půdě. Gottlieb Frosch uznal chvíli za vhodnou k zprostředkování.

„Přesto,“ pravil rozvážně, „kdybyste prokázal svou totožnost, jsem toho názoru, že příslušela by vám mzda. A já jsem ochoten, kdybyste nějak rozumně snížil své požadavky, spravedlivé nároky vaše v radě podporovati. Ale uvážíte, že není tak nesnadné vyháněti krysy. Nesmí se to přeceňovati. Zapískáte a jdou. Kdežto než vyrobím já lože, na kterém můžete spáti, jaká to námaha, práce. A přece má dílna je celý život: robím lože, kolébku a rakev. Je to celý svět, krysaři.“

Bonifác Strumm nechtěl však popustiti Froschovi docela slovo.

„Šatů dělají člověka,“ rozhodl. „Bez nich je podoben pouhému zvířeti a tropí věci zvířecí. Kdyby šatů nebylo, jak rozeznati kněze a jak konšela? Kdyby šatů neměla, jak rozeznat počestnou dívku od nepočestné? Oblékne-li kdo šat, stane se teprve člověkem; oblékne-li pak šat vyrobený Bonifácem Strummem, stane se takřka občanem ctihodného hansovního města Hammeln. A je něco nad to, krysaři?“

„Agnes!“ vydralo se z krysařových úst. Ale jeho slovo nedovedlo zapuditi strašidel.

„Krysaři –,“ zašeptla ta, kterou měl v náručí. Ale hlas její zněl z tak nepřístupné dálky, že sotva krysař doslechl. Bylo to slovo, ne však odpověď.

Na čase bylo, aby krysař rozevřel oči, jako rozevřel náruč. Nebylo pochybností; v svitu měsíčním choulila se zde u dveří žena, kterou miloval. Ale tvář její byla bledá, skoro zsinálá. Krysař rád by byl věřil, že tím vinen pouze odlesk měsíce. Ale zdálo se mu náhle, že slyší smích.

Đábel, který pokoušel krysaře, sestoupil pomalu z věže svaté Trojice. Přiblížil se lstivými kroky za krysařovými zády v zapadlý tento kout. Ze zahrady, za rozkvetlým bezem zněl jeho přitlumený chechtot. Jinak bylo ticho. Ale krysař rozuměl smíchu a rozuměl tichu. Věděl, že nutno se ptáti; věděl však též, že dostane se mu kruté odpovědi.

Krysař nebyl však zbabělcem; odhodlal se přece k nebezpečné otázce.

„Co je ti, Agnes?“ (...)

Agnes učinila těžký a slabý pohyb někoho procitajícího z mdloby.

„Pojď!“ zašeptala tiše a sklíčeně. Bylo zjevno, že složila ruce a dala se vésti fatalismem slabé ženy, prudkým, násilnickým proudem. Ale kam ji zanesou?

Šli. Také tuto cestu mohl krysař znáti, třeba kráčel temnotou. A přece klopýtnul; klopýtnuv, vzpomněl náhle na dlouhého Kristiána. Kupodivu! Dlouhého Kristiána jako by jindy nebylo. Krysař nepocítil nikdy žárlivosti; Kristián připadal mu něčím neškodným a marným, čím se zbytečno zabývat. Ale té chvíle ranila ho ta myšlenka. Jeho hrdost utrpěla krutou ránu. Nachýliv se k Agnes, krácející před ním tmou, takže cítila jeho horký dech, otázal se prudce:

„Je to Kristián?“ (...)

Její ruka hledala jeho ruku. Krysař sklonil se nad Agnes. – V měsíčním svitu byla její bledost ještě bledší a děsila krysaře. Oči obou se setkaly. Hleděl vážně a pátravě; ale v jejich očích nenašel bázeň, pouze smutek. A z jejího hrdla, v němž slova tak dlouho umírala, řinula se náhle slova tím bolestnější, že nevyčítala.

„Stalo se... Nemohu za to. Nemám ho ráda; cítím, že ho nemám ráda. A přece se to stalo.“

A slabá Agnes nabyla náhle sil k prudkému a vášnivému výkřiku:

„Zab mne, zab mne! Nechci jeho dítě! Nechci je, nechci je!“

Vztýčila se napolo na loži, svírajíc ruku krysařovu, jako ji svírá tonoucí. Krysař sebou ani nepohnul při krutých slovech Agnes. Stál jako socha, jako přízrak. Ale jeho srdce sežehl mráz jedině vteřiny. Nezbyla v něm nežli krutá bolest.

„Zab mne,“ opakovala Agnes.

Pak klesla opět na lože. Bezvládná ležela na něm, s uštvanými očima toho, jenž dlouho marně hledal cestu a nemá již sil dále ji hledati.

A krysař skláněl se nad Agnes nepohnutý a chmurný. Chtěl promluvit, nemohl však; chtěl odejít, a nedovedl. Chtěl odvrátit zrak, a nebylo lze ho odloučiti od propasti této zoufalosti.

Píšťala krysařova hřměla a šeptala, plakala a jásala. Slibovala nepoznané rozkoše a nezkalenou radost. A všichni, kdož slyšeli, uvěřili. (...)

Neúnavně zněla krysařova píšťala. Z počátku zněl z ní časem výsměch všemu a všem, výsměch podobný smíchu ďábla na chrámu svaté Trojice. Zpočátku zněly z ní časem hluboké stony, jako by neohrabaná čísi ruka dotkla se bolavého srdce. Píšťala tichla, neutichla však. Vlna vzrušení a víry odplavila vše kalné a zmatené; a cesta byla jasná a vše bylo jasné.

Krysař šel a rostl svou písní. Byl vysoký; nyní však jako by o hlavu převyšoval všechnen zástup.

Oh, moci píšťaly krysařovy! Přerodila Hammeln. Vzkřísila světy dávno odumřelé, rozpálila srdce dávno zchladlá. Lidé z Hammeln, dobrého hansovního města, nemyslí už na prodej a koupi, na zisk a ztrátu. Roztoužili se neznámými jindy touhami, rozesnili nesněnými dřívě sny. Oh, moci píšťaly krysařovy!

A nepřerodila krysaře samého jeho píšťala? Nemyslí už na malichernou mstu, na malou zlobu, na Frosche, Strumma; nemyslí dokonce na Kristiána. Cítil bolest, ale více touhu.

Píseň píšťaly očistila bolest krysařovu; očistila myšlenku na Agnes. Oh, země sedmihradská! (...)

Lid z Hammeln šel za svým chmurným a zamyšleným vůdcem, za velitelskou a mocnou písní jeho píšťaly. Strhovala je a pudila dále. Dále, až k bráně - -

Klopýtali cestou a necestou, padali, aby vstali a šli dále. Slyšeli jen krysaře a viděli jen krysaře. A jak kráčeli, otevřela se náhle před nimi propast.

Krysař stál nad propastí, chmurnější, velebnější. Mocně a slavně zněla píšťala.

Nikdo z Hammeln nezastavil se před branou. Nikdo, kromě Seppa Jörgena, zamyšleného nad hladinou řeky. Všichni prošli za zvuků píšťaly s důvěrným úsměvem a rozepjatou náručí: Oh, země sedmihradská! Všichni prošli a mizeli bez hlesu. A chmurný a němý vůdce pískal a pískal. Dav řídil za zvuků písně krysařovy; posléze krysař osaměl nad propastí -

Vzpomněl na „ano“ řečené jarního večera. Vzpomněl Agnes, která ho předešla, ale kterou možno dohoniti. Naklonil se nad propastí.

Bylo ticho, zvláštní ticho. Píšťala padla z krysařových rukou. A jeho píšťala znamenala život.

Zvuky její jako by ještě doznívaly v pádu: zvuky její vedly krysaře, jako vedly dav -

„Ano,“ odpovídal krysař němě propasti. A také on hledal bránu.

Tak odešel krysař a ostatní z Hammeln; není však jisto, došli-li do země sedmihradské.

Sepp Jörgen chopil se vesel a zamířil ku břehu. Přivázal loď a ubíral se k Hammeln.

Ulice byly pustý. Krámy byly pustý. Krčmy byly pustý.

Sepp Jörgen šel podloubím. Jindy této doby bylo zde živo: dnes ani člověka.

Krok Jörgenův zní nějak zlověstně na chladných kamenech. (...)

Zvuky píšťaly krysařovy ožily v jeho paměti; zaniknuvší tóny teprve nyní ho podmaňovaly. Kouzlo, kterému podlehlí všichni v Hammeln, podmanilo rybáře, přeživšího okouzlovatele.

A rybář kráčel po stopách krysaře a těch, kdo šli za ním. Kráčel, domnívaje se slyšet zvuky píšťaly. (...)

Slyšel vše, co slyšeli lidé z Hammeln: hoře, lítost a naději. Píseň tragického rozpětí a píseň tragičtějšího osudu. Ale takřka už na odchodu z města slyšel něco, čeho neslyšeli odešlí.

Otevřeným oknem tichého domku zněl k němu pronikavý nářek dítěte.

Opuštěné nemluvně plakalo.

Sepp Jörgen nebyl posledním člověkem v Hammeln. A Sepp Jörgen, divno to říci, chápal.

Otevřel dveře a vstoupil do pustého příbytku. V kolébce, málo kryto peřinkou, leželo dítě, drobný, baculatý tvor. Převalovalo se bezmocně, třepetajíc nožičkami o stěnu kolébky a bijíc ručkama do prázdna. A jeho nářek zněl jako jasný rozkaz, který nemohl být vyslechnut v prázdném městě, v prázdném domě, prázdné síni.

Sepp Jörgen stál tu bezradně. Co může učiniti pro dítě? Má hlad. Jak ukonejší jeho hlad?

Dítě, zaslechnuvši kroky, rozplakalo se prudčeji. Sepp Jörgen sklonil se nad kolébkou a vzal dítě do své náruče.

Bylo to děvče.

Sepp Jörgen hýčkal dítě. Ale tu si vzpomněl nad hladovým nebožátkem na vše: na pusté ulice v Hammeln, na zmizelou Kätchen a Loru, na zástup odešlý s krysařem. A znovu zněla jeho nitrem melodie smutná a lítostivá, a pak jásavá a vítězná. (...)

Země sedmihradská čeká. Jiný život čeká. Nikdo už se nebude tam Jörgenovi smát.

Kätchen ani Lora neutekou od tebe. Oh, rybáři, jak nedočkavě objímají tam nahá ženská ramena!“

Ale stalo se něco zvláštního. Křik dítěte překonal zvuk pišťaly krysařovy. Dítě plakalo ještě. Chtělo pít. Nevědělo nic o zemi sedmihradské.

Pláč dítěte dojal posledního muže z Hammeln; pláč nemluvněte překonal jeho touhu.

Kynul bezmocně rukou na pozdrav někomu, kdo navždy odchází. Rozloučil se s propastí.

Potom odešel hledat ženu, která by dala napít dítěti.